

LINNEA ALHO

TODISTAJA

WSOY

Linnea Alho
TODISTAJA

Romaani

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© LINNEA ALHO JA WSOY 2016
ISBN 978-951-0-41983-0
PAINETTU EU:SSA

Tämän teoksen julkaisuoikeudet on välittänyt
Maisteri Kousan agenttuuri ja editointi Oy.

*Jos nyt koputtaisin auton lasiin, tekisitkö silti sen mitä olet
tekemässä? Vai pyytäisitkö kuskia ajamaan takaisin kotiin
ja nauraisit tajutessasi, että aikaa ei ole olemassa?*

*Auton ikkuna alkaa kupruilla ja aaltoilla nestemäisenä.
Enää ei ole kiinteää pintaa. Sanat työntyvät lasin läpi ja
minä painan kellon käyntiin.*

Keijo 1954

»AJA SITTEENKIN eteenpäin. Mennään sisäministeriöön», sanon kuskille takapenkiltä. Minun piti odottaa, että majuri Vetre hakisi asunnostaan käteistä maksua varten, ja sitten menisimme yhdessä hänen luokseen neuvottelemaan tilanteesta. Mutta minusta tuntuu, että Arenan talon kulmalla seisoskeleva liikennepoliisi ei ole siinä liikenteenohjausta varten. Konstaapelilla on valkoinen nauha, mutta hän ei tee elettäkään ohjatakseen autoja. Tuntuu paremmalta jatkaa matkaa. Pelkään, että rannekelloni jätättää. Kieritän mutteria, ja lopulta se painuu tiukasti vasten hopeista kellotaulun reunaa.

Vesipisarat valavat ikkunaan taukoamatta muuttuvaa kuviota. Pitkänhuiskea, ruskeatakkinen nainen kantaa Hakaniemen torilta ostoksiaan. Toisessa kädessä nainen roikottaa lastaan, joka oli hyppäämässä keskelle lätäkköä. Neuvostoliitto miehittää maan hetkenä minä hyvänsä. Mökille Siikajärvelle täytyy hankkia muonaa vielä ennen kuin lähden. Lehdessä kerrottiin, että Neuvostoliiton valtuuskunta on jo Suomessa.

Tänä aamuna kun lähdin tapaamiseen, Mäntytieta pitkin ajoi panssarivaunu. Se sai minut kääntymään takai-

sin kotiin. Sanoin Mailille, että nyt sinä ja Jaakko lähdette minun mukaani. Minulla on tärkeä tapaaminen, mutta en voi jättää teitä. Te ette ole turvassa täällä kotona.

Jaakon pitäisi olla koulussa kuten veljensäkin, mutta pojalle nousi yöllä kuume. Laitoin hänen otsalleen viileällä vedellä huuhdellun kaistaleen vanhasta lakanasta. En ollut muutenkaan nukkunut kunnolla moneen yöhön, joten sanoin Mailille, ettei hänen tarvitse nousta, minä voin katsoa poikaa.

Lähdimme yhdessä Mailin ja Jaakon kanssa vuokrautolla Talvipuutarhalle. Vetre odottelikin siellä jo hevoskastanjan alla sateelta suojassa. Hän hyppäsi kyytiin, jatkoimme matkaa keskustaan ja pohdimme, missä voisimme puhua rauhassa. Lopulta Maili hermostui ajelemiseen ja halusi lähteä pojan kanssa takaisin kotiin. »Tuossa asussa ei nyt kannata ainakaan Suomen Pankkiin mennä», Maili sanoi ja työnsi auton oven kiinni.

Olin ottanut lomapäivän töistä asioitten hoitamista varten. Mutta jos haluan mennä työpaikalleni, minähän menen, olkoonkin että ylläni on retkihousut ja kumisaappaat.

Vetre ehdotti, että menisimme hänen asunnolleen Hakaniemeen. Nyt minusta tuntuu, että hänessäkin on jotain outoa. Mistä hän oikein ilmestyi työhuoneeseeni kolme viikkoa sitten? Miksi ryhdyinkään auttamaan häntä? Onko käynnissä laajempi operaatio maan virkamiehistöön puhdistamiseksi? Vai onko tämä vain minuun kohdistuva juoni? Yritetäänkö minut raivata pois pelistä? Onneksi laatimani lista on povitaskussa, näytän sitä ministerille. Ehkä asiat ratkeavat hänen kauttaan. Väinö Leskinen on suoraselkäinen mies.

Sisäministeriössä Leskisen sihteeri pysäyttää minut, kun olen jo koputtamassa ministerin ovelle. »Ministerillä on kättilöiden valtuuskunnan vastaanotto. Ette voi mennä sisälle nyt.» Hymyilen sihteerille, olemmehan tavanneet monta kertaa aiemminkin, mutta hän on kuin ei tuntisikaan minua. Ryhdyn vakuuttamaan rouvaa asiani kiireellisyydestä, mutta paikalle pelmahtaa suojelupoliisin päällikkö Armas Alhava. Tapasin hänet lentokoneessa kaksi vuotta sitten palatessani Lontoosta. Alhava häkeltyy, kun puhuttelen häntä. Hänkään ei tunnista minua, vaikka muistutan häntä siitä, kuinka vahingossa tönäisin lentoemännän hänen syliinsä.

Tämä on painajaismaista, mutta nyt ei saa päästää hermoja pettämään.

Alhavan kädessä on valkeaan paperiin kääritty paketti. »Näyttäkääpä mitä teillä on siinä», sanon. Alhava kieltäytyy. Kättilöt tungeksivat ulos ministerin virkahuoneesta. Alhava on menossa kovaa vauhtia sisään, mutta pysäytän hänet ja kerron, että on minun vuoroni. »Katsohan povi-taskuuni, jos et usko.»

Leskinen ottaa minut onneksi tosissaan. Hän katsoo listan läpi ja vannoo kunniasanalla, ettei minuun kohdistu mitään uhkaa eikä kukaan varjosta minua. Mutta varoituksiani uhkaavasta miehityksestä hän ei ota riittävän vakavasti. Hän toistelee vain, että tilaa minulle vuokra-auton, jotta voin mennä kotiin lepäämään. »Kiitos, mutta olen lähdössä tästä suoraan kesähuvilalleni», vastaan.

Käytävän kolikkopuhelimesta soitan Mailille. Minun täytyy käydä sittenkin työpaikalla. Poistin johtoryhmän paperit sieltä jo vuosi sitten, pääministeri Kekkosen puhe-

lun jälkeen. Mutta kirjoituskoneeseeni jäi eilen puoliksi naputeltu kirje ja sen luonnos pöydälle. Ne on parempi käydä ottamassa pois. Pyydän Mailia tulemaan Pankkiin minua vastaan. He eivät ole turvassa kotona.

Ministeriön edessä odottaa vuokra-auto. Aivan kuin se olisi tilattu minua varten. Astun autoon ja kuljettaja vie minut hiljaisuuden vallitessa kotitalon eteen.

»Oletteko nähneet Jaakkoa ja Jaakon äitiä», kysyn pihalla leikkiviltä pikkupojilta.

»Joo, ne menivät tästä.»

»Osaatteko sanoa milloin?»

»Ihan hetki sitten.»

Otan Kuusitieltä uuden auton ja ajan Pankille, jonne pyysin Mailia tulemaan Jaakon kanssa. Miten saatoin saman tien unohtaa sen? Helkkari kun aikaa hukkuu omien virheiden paikkailuun. Vilkaisen rannekelloani. Minun pitäisi olla kahden tunnin päästä jo menossa mökille. Siellä on kovasti työtä ennen kuin miehitys pamahtaa päälle. Kysyn kuskilta, onko tämä huomannut kaupungilla mitään epätavallista, sotilasajoneuvoja ja tai muuta huomiota herättävää. Hän vilkaisee minua lippalakkinsa alta ja sanoo, ettei ole huomannut mitään. Mitä nyt autoon on koettanut pyrkiä joitain selvästi maksukyvyttömiä henkilöitä, mutta sekin on tavallista tällaisella säällä.

Maili odottaa pankin pääovella, ja Jaakko kyhjöttää hänen kainalonsa suojissa. »Pihlajatie 56», Maili ilmoittaa jo ennen kuin on saanut vedettyä säärensä jalkatilaan. »Pojan täytyy päästä lepäämään. Kuolemantauti tulee muuten.»

Onneksi tarkistimme eilen naapurin, johtaja Nyholmin, kanssa ettei salakuuntelulaitteita ole asennettu meille

kotiin. En malta ottaa eteisessä takkia pois vaan päätän ilahduttaa äitiä puhelulla Fiskarsiin, ennen kuin Nyholm tulee kello kaksitoista. En juuri nyt muista, miksi pyysin hänet meille.

Äiti kertoo lukeneensa artikkelin lääkintävoimistelusta ja harmittelee, ettei päässyt sitä aikoinaan Tukholmaan opiskelemaan. Se ei ukko Blomqvistin mielestä ollut sovelias ala tyttäreille. »Tänä päivänä naiset voimistelevat jalkapuolien sotilaiden kanssa, ja se on aivan hyväksyttyä», äiti sanoo.

Ovikello soi juuri kun olen huoneessani pakkaamassa selkäreppua. Maili menee avaamaan. »Keijo, sinua kysytään», hän tulee sanomaan ja poistuu keittiöön. »Nyt mennään, Nyholm», huudan seinän läpi. Eteisestä vastaa hiljaisuus. Siellä ei taidakaan olla johtaja.

Otan takataskusta pistoolin ja viritän sen. Pujahdan ulko-ovelle vievään käytävään. Kuka ikinä siellä onkaan, en aio lähteä helpolla.

Helmer 1954

ASUN PUUTALOSSA junanradan puoleisella laidalla Käpylässä. Asunnossa on punainen räsymatto ja pannu, jolla keittelen lauantaisin kahvit ennen kuin lähdän viettämään iltaa. Hörpin mustan nesteen isoveljeltä saadusta kupposesta, jonka hän veisteli rintamalla. Ulkoa kuuluu poikien huutelua ja pallon lāsähdyksiä katua vasten. Naapurin rouva haravoi pihalla lehtiä ja vilkuttaa minulle. Vastaan hymyllä ja kohteliaalla nyökkäyksellä. Jos satun olemaan päivystysvuorossa, en pääse hummaamaan kaupungille. Ja jos sunnuntaina on poliisien palloseuran ottelu, jossa olen ykkösmaalivahtina, täytyy ottaa lauantai-ilta rauhallisemmin.

Äiti kirjoittaa viikoittain kirjeen. Hän kertoo mitä Uuteenkaupunkiin jääneille sisaruksilleni ja ikätovereilleni kuuluu. *Lepolan Santeri meni naimisiin Kertun kanssa. Kertun maha näytti olevan piukkana hääpuvun alla. Katsotaan ilmestyykö sieltä joku jo ennen joulua.* Äiti sanoo aina, että he pärjäävät, mutta laitan kuitenkin vastauskirjeeni mukana satalappusia. Olen niin tottunut ajatukseen, että puute kotona on jatkuvaa, sillä meitä on kah-

deksan lasta. Mutta nyt kaikki ovat aikuisia ja tienaaavat oman leipänsä.

Työ rikospoliisissa on jännittävää ja Heikki hyvä työpari. Heikki on kotoisin Lapista. Hän puhuu rauhallisesti pehmeällä äänellä ja pudottelee herjaa vakavalla naamalla. Kesti hetken että opin erottamaan, milloin hän vitasailee.

Keväällä sain toivomani siirron murtoryhmästä murharyhmään. Heti ensimmäisenä työpäivänä pääsin tutkimaan rikospaikalta otettuja valokuvia ja lukemaan selosteita laboratorionkokeiden tuloksista. Tunsin, että olen saapunut oikealle paikalle. Elämä aukesi täyteläisenä eteeni, vaikka työ onkin viikatemiesten kintereillä juoksemista.

Joskus ehätän kuoleman edelle, mutta yleensä tehtävänä on perata sekunteja taaksepäin sen jo iskettyä. Rikollinen puuttuu asioiden luonnolliseen kulkuun, hän ei voi lipua näyttämön halki jälkiä jättämättä. Mykät todistajat kerätään talteen ja niitä katsotaan huolella, oikeasta kulmasta. Silloin ne heräävät eloon.

Vapaa-aikana on helppo saada naisseuraa. Varteni on jäntevä ja lihaksikas. Osaan puhua ja tanssia. Pidän vanhemmista naisista. Niillä ei ole estoja, ja niitä on vapailla markkinoilla paljon. Heikki pudistelee päätään, kun kertoilen, minkälaisia jatkoja asunnollani on vietetty ja toinen työkaveri sanoo, että oletkohan turhankin viliskanttinen.

Kerran yövyin Kulosaaressa todella rikkaan naisen luona Kyösti Kallion tiellä. Hänellä oli surumieliset, kauniit silmät ja hän halusi tavata uudestaan. Niin teimmekin, mutta tuntui, etten pystynyt ottamaan naisen surua vastaan, joten sanoin hänelle löytäneeni sydämeni valitun. Joskus nukahtaessani ajattelen häntä ja päätän ottaa

uudestaan yhteyttä, mutta aamulla se ei enää tunnu hyvältä ajatukselta.

Haluan tulla paremmaksi työssäni. En siksi, että etenisin johtoportaille, vaikka siitäkin isä jaksaa aina puhua. Minä haluan oppia, koska elämästä tulee mielenkiintoisempaa. Minulla oli oppikoulun viidennellä luokalla erikoislaatuinen uskonnonopettaja. Hän ei opettanut pelkästään kristinuskoa vaan kertoi myös muiden maailmankolkkien uskonnoista. Hän puhui itämaisista filosofioista, kunfutselaisuudesta ja taolaisuudesta. Hän selitti, että maailmankaikkeus on rakentunut kahdesta energiasta, yinistä ja yangista, jotka hakeutuvat harmoniaan. Kaikkien luonnonlakien ja todellisuuden takana on tao, yksi ja nimeämätön.

Poliisivoimailijoiden painijaoston harjoituksissa työtoveri kysyy, haluaisinko lähteä hänen kanssaan Japanin lähetystösihteerin järjestämälle kurssille. Siellä opetettaisiin lajia nimeltä judo. Ilmoitan oitis lähteväni mukaan. Ensimmäinen kerta on jo ylihuomenna lähetystön tiloissa Unioninkadulla. Meitä lähtee seurasta neljä kaveria kokeilemaan lajia.

Lähetystösihteerin Shigemi Tagami on meitä kaikkia päätä lyhyempi. Hänellä on nopeasti liikehtivät silmät, ja hän hymyilee paljon. Hänen olemuksensa ei ole mitenkään vakuuttava. Väinö lähtee vapaaehtoiseksi kun Tagami haluaa näyttää, miten vastustajaa heitetään. Hämmästynyt Väinö lentää lattiaan kuin perunasäkki. Tagami ohjaa meidät harjoittelemaan pareina ja heittämään toisiamme vuorotellen riisimaton päällä. Hän tulee korjaamaan tekniikkaani. »Menet pää edellä. Älä mene. Se ei ole viisasta. Ota voimasi alempaa», hän sanoo, painaa lantiotaan käsillä ja koukistaa polviaan.

Lopuksi Tagami pyytää jokaista vuorollaan heittämään hänet matolle. Kukaan meistä ei saa häntä edes nostettua. Tagami alkaa kertoa judon filosofiasta ja kaikki kuuntelevat hiiskumatta. Ju tarkoittaa joustavaa ja do tarkoittaa polkua. Do tarkoittaa Japanissa samaa kuin tao. Judoa harjoittamalla ihminen kulkee polkua kohti maailmankaikkeuden ykseyttä. Tunnen nykäisyn palleassani. Haluan astua sille polulle. Se tuntuu vieraalta mutta houkuttevalta.

»Kuinka on? Tuletko ensi viikollakin?», Väinö kysyy, kun kävelemme vaahteranlehtien peittämää katua pitkin. Syysilta on musta. Lyhdyt valaisevat katua ympyrä kerrallaan. Tien toisella puolella viilettää knallipäinen mies takki auki. Häneltä putoaa maahan nenäliina, mutta mies ei huomaa sitä.

»Aivan varmasti tulen. Nuo taidot jos oppii, siitä on hyötyä», vastaan.

»Nii-in», Väinö huokaa.

Lakaisen kahvinpurut ja leivänmuruset lattialta. Olo tuntuu kevyeltä harjoitusten jälkeen. Jos pystyisin koko ajan liikkumaan yhtä harkitusti, samalla keveydellä ja vain vähäisellä rasituksella, en olisi työvuoron jälkeen ollenkaan niin väsynyt. Mitä kaikkea sitä voisikaan tehdä. Yritän miettiä, mistä olisi minulle iloa, mutta en keksi mitään sellaista, mitä en jo tekisi. Sängyllä on auki Kapteeni Bloodin seikkailukertomus. Ei niitäkään ole mieltä lukea määrättömästi. Pelaan jalkapalloa, nostan painoja, nyrkkeilemässäkin käyn silloin tällöin. Teen oikeastaan kaikkea mitä tein ennen Uudessakaupungissakin. Ainoastaan korttipelit ja teatteriharrastus ovat jääneet. Pitäisikö aloittaa näytteleminen uudelleen? Toisaalta etsivän työ tuntuu teatte-

rilta. Olen tekemisissä erikoisten ihmisten kanssa mitä erikoisimmissa tilanteissa, ja vaikka mitä tapahtuisi, minulla on aina päämäärä kirkkaana mielessäni. Aivan kuten teaterinjohtaja tolkutti: »Mikä on pyrkimyksesi tässä kohtauksessa? Juuri niin! Älä unohda sitä hetkeksikään.»

Marraskuun yhdentenätoista kello puoli kaksitoista asemalle tulee hälytys. Suomen Pankin osastopäällikkö tohtori Alho on lähtenyt sisäministeriöstä sekavassa tilassa. Alho oli vilautellut pistoolia ja säikyttänyt Leskisen luona audienssilla olleita ihmisiä. Tavallisesti siististi pukeutuva tohtori oli ilmestynyt ministeriöön retkeily-asussa ja kumisaappaissa. Hänet täytyy tehdä vaarattomaksi ja toimittaa sielullisesti sairaiden vastaanottoasemalle. Minä ja Heikki saamme määräyksen lähteä etsimään Alhoa tämän asunnolta Pihlajatieltä. Paikalle katsottiin parhaaksi lähettää siviiliasuista virkavaltaa, joten tehtävä ohjattiin liikkuvan poliisin sijasta rikospoliisiin, jossa ei ollut virkapukuja käytössä.

Puen päälle villapaidan, joka tuli äidiltä paketissa muutama päivä sitten. Nappaan naulakosta takin ja laitan pistoolin takataskuun. »Siellä voi saada nikkeliä», huikkaan eväsleipäänsä mutustelevalle Väinölle. Heikki on laittamassa myös asettaan takataskuun mutta kysyy: »Olisiko-han nämä sittenkin viisainta laittaa vähän lähemmäs?»

Nostan käteni koukkuun ja jännitän hauiksen. »Kyllä tällä pärjätään.»

Pehkonen lähtee kuljettajaksi. Siitä päättelen, että tehtävä on arvioitu kiireelliseksi. Pehkonen on kaikista nopein sompailija, mitä Helsingin poliisista löytyy. Sodan jäljiltä on paljon aseita liikkeellä, ja omistajat sitten heiluttelevat niitä alkoholin tai jonkinlaisen psykkisen häiriö-

tilan alaisena. Tällaisissa tapauksissa mennään paikalle siviilipuvussa ja koetetaan jutustelemalla saada kohde lähtemään mukaan vastaanottoasemalle. Sopivalla hetkellä otetaan riehujalta vaivihkaa ase pois.

»Pääset kuule varmaan pian opettamaan itsepuolustusta miehistökurssille», Heikki sanoo.

»Mistä tiesit? Korkealehto on käynyt siitä puhumassa. Mutta sanoin sille, että täytyy tässä itsekkin vielä vähän treenata.»

Käännyimme Mannerheimintieltä Meilahden asuinalueelle. Pehkonen hidastaa vauhtia. Ei haluta säikytellä rouvia ja pikkulapsia, joita kadulla kulkee päiväsaikaan. Mustien sateenvarjojen alla vilkkuu takinhelmoja, nilkkureita ja kumisaappaita. Pakotan itseni käymään hitaammin ja keskittyneemmin. Ihmisen luo, jolla on ase, ei voi rynnätä ylivirittyneessä tilassa. Suljen silmät ja teen niin kuin ennen näyttämölle astumista: hengitän nopeasti sisään, annan hapen kiertää koko ruumiin läpi ja lopulta ohjaan hengityksen ulos pitkällä puhalluksella.

Samaa taktiikkaa käytin it-tykin kanssa Kannaksella, jonne minut armeijaa käymättömänä nostomiehenä kutsuttiin. Hermojani ei testattu kaikista kovimmissa paikoissa, mutta koskaan käsi ei tärisnyt eikä ajattelukyky herpaantunut, vaikka viholliskoneet lähestyivät ja aikaa oli vähän.

Auto kaartaa talon eteen. »Tässä se on. Menen odottamaan teitä tuohon kadun varteen», Pehkonen sanoo. Pui-
kahdamme suojaan rapun ovea vasten. Hengitys huurustaa renkaan lasiin. Tartun rivasta. Punainen matto johtaa ovelta portaikkoon. Rapussa ei näy ketään eikä kivipor-
taista kuulu muuta kuin omien askeltemme kevyt kaiku.

»Monesko kerros», sihadan hampaiden välistä. »Kolmas», Heikki vastaa.

Pienikokoinen, kiharatukkainen rouva kutsuu miestänsä. Naisen silmät ovat pinnalta rauhalliset, mutta niiden takana on levottomuutta. Tai sitten nainen on vain kangas, jolle heijastan omaa jännittyneisyyttäni.

Suoraan eteisestä johtaa lasiovet olohuoneeseen. Yhdellä vilkaisulla tulee selväksi, että tämä on pesunkestävä porvarikoti. Harvemmin tulee näissä käytyä, tosin ensimmäisessä päivystysvuorossani jouduin hakemaan lampunkoukkuun hirttäytyneen lehtorin Runeberginkadulta.

»Nyt mennään, Nyholm», kuuluu miehen ääni seinän takaa.

Eteiseen on toinenkin tuloväylä. Oikealla on pienempi oviaukko ilman ovea. Aukosta työntyy esiin pistoolia pitävä käsivarsi. Loikkaan kuin sähköiskusta kohti miehen rannetta. Refleksi on niin nopea, etten ehdi ajatella. Silmäkulmaan iskeytyy jättiläismoukari. Aivokuori tärähtää ja jää heilumaan.

Näen erilaisia näkyjä. Tanssivia elefanteja, joiden keskellä palaa nuotiossa tuli. Tulesta kohoaa käärme, jonka kieli nuolee silmämuniani sisältä päin. Se tuntuu niin hyvältä, että olen purskahtaa itkuun. Kohoan ja lasken, aivan kuin olisin vuoroin jättiläinen ja vuoroin lilliputti.

Avaan silmäni. Toinen jää katsomaan mustuuteen. Toinen näkee parketissa puun vuosirenkaat. On päästävä pois täältä. Näen yksityiskohdat selkeästi, mutta en pysty päättelemään, kuinka pääsisin pois tästä asunnosta.

Näen puisissa kehyksissä oven kokoisen kirkkaan heijastuksen. Lähdän kulkemaan valoa kohden, mutta tun-

nen jotakin kovaa edessäni. Se ei olekaan ovi vaan peili. Käännyn ympäri. Sängyllä istuu pieni poika peitto sylissä. Hänen katseensa pidättelee minua paikallaan, vaikka tunnen selässä voimakasta imua. Kaukaisuudesta valuu luokseni sanoja, jotka yritän työntää eteenpäin pojalle, mutta en ole varma, saako tämä niistä otetta. Pojan kasvot vääntyilevät ja jähmettyvät sitten uuteen asentoon. Hätäännyn entistä enemmän, viesti ei tunnu tavoittavan häntä. Lopulta annan periksi ja sinkoudun kohti peiliä, jonka sirpaleet kohoavat ylleni äärettömäksi valospiraaliksi.

Anne 1982

HETI SYNNYTTYÄNI nukahdan. Kättilö roikottaa minua äidin paljaan vatsan yläpuolella. Avaan hetkeksi vauvan-kinasta tahmeat luomet. Sitten silmät painuvat taas kiinni ja leijailen takaisin sinne, mistä olen tullutkin. »No, miksi se ei nyt rääkäise. Ihan kunnossahan se on», kättilö ihmettelee.

Synnytyksen aikana isä istui sairaalavuoteen vieressä ja kuunteli radiosta hiihdon MM-kisoja. Suomi voitti hopeamitalin naisten 10 kilometrin hiihdossa. »Jaakko! Älä hiplaa», äiti sähisi kun isä silitti hänen käsivarttaan. Lehmänkellot Oslon kisareitin varrella kirittivät paitsi hiihtäjiä myös äitiä pinnistämään minua ulos.

Isä katsoo järkyttyneenä vaimonsa yläpuolella roikkuvaa oliota. Ruipelon vartalon jatkeena sillä on naama, joka on tismalleen samannäköinen kuin hänen omansa. Hämmennyksestä toivuttuaan hän haluaa nuuhkia vauvan ensiröyhtäisyä, vaikka äiti yrittää estellä. Silja on pettynyt, kun ei saanutkaan pikkuveljeä, mutta tottuu pian ajatukseen siskosta.

Vastaanotto on ystävällinen, mutta minä olisin mieluummin henkiolento, joka kulkee vapaana ajassa. Näki-

sin keskiaikaisten katedraalien rakentajat työssään. Liitäisin halki vehreiden laaksojen 3000-luvulla. Mutta se ei ole mahdollista, vaan minun täytyy pysyä maanpinnalla ja raahata ruumista mukani.

Yli kaksikymmentäseitsemän vuotta sitten, marraskuun 11. päivänä vuonna 1954 Schmeisser-pistoolilla ammuttu 6,35 kaliiperin luoti lentää yhä ilmassa. Minun ajanlaskussani se ei ole pysähtynyt vieläkään. Luoti on aurinko ja minä sen kiertolainen.

ANNE ALHO syntyy perheeseen, jossa kaiken pitäisi olla kohdallaan. Silti ilmassa on jotakin outoa. Isoisä Keijon olemus sekä kiehtoo että pelottaa Annea. Vasta varhaisteini-iässä Annelle selviää perheen vaiettu salaisuus.

Keijo Alho viettää poikuutensa kansalaissodan aikana, pääsee jatkosodassa rintamalta paperitöihin ja kotiin vaimon luokse, tapailee rakastajatarta, nousee sodanjälkeisessä yhteiskunnallisessa hierarkiassa hyvään asemaan. Yhtenä päivänä hän vaipuu psykoosiin ja ampuu häntä pidättämään tulleen poliisin.

Annen ja Keijon välissä ja välittäjänä on Helmer, nuorena kuollut poliisi, joka ei ole vielä löytänyt omaa paikkaansa ikuisuudesta.

Linnea Alhon esikoisromaani kurottaa halki ajan, nykyisestä menneeseen, ja sinne missä aikaa ei ole.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 419830

84.2

ISBN 978-951-0-41983-0

